

Arrest

nr. 201 096 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VERDOODT
Dr. A. Rubbensstraat 60
9240 ZELE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2017 dat het recht op terugkeer werd verloren door de afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN HESPEN, loco advocaat M. VERDOODT, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2017 dat het recht op terugkeer werd verloren door de afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift uiteen dat zij alsnog in de mogelijkheid is om aanvullende bewijsstukken – die zij niet eerder aan de verwerende partij ter kennis bracht – aan te brengen. Zij houdt voor dat uit deze stukken kan worden afgeleid dat zij tussen juni 2015 en augustus 2016 in het Rijk aanwezig was. Zij blijft evenwel in gebreke om op voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel, evenals de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens haar geschonden wordt, aan te geven.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 januari 2018 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 februari 2018, alwaar de raadsman van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 19 december 2017 opgenomen grond stelt zij dat zij in haar *“bijkomend verzoekschrift”* – waarmee zij lijkt te doelen op haar verzoek om te worden gehoord – een middel heeft ontwikkeld, aangezien zij heeft verwezen naar een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij verstrekt voor het overige een feitelijke uiteenzetting omtrent haar situatie en legt ter staving van haar beweringen een aantal stukken neer.

De Raad dient er op te wijzen dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat in het verzoekschrift dat op 28 juli 2017 werd ingediend een middel werd ontwikkeld. In dit verzoekschrift kan geen verwijzing naar enig beginsel van behoorlijk bestuur worden teruggevonden. Er moet tevens worden herhaald dat een verzoek tot horen niet kan worden aangewend om gebreken in het initiële verzoekschrift te ondervangen. Daarnaast moet nog worden geduïd dat het niet aan de Raad, die optreedt als annulatierechter, toekomt om in de plaats van de verwerende partij, aan de hand van nieuwe stukken, een nieuwe eigen beoordeling van de verblijfssituatie van de verzoekende partij te maken. Verzoekende partij kan deze stukken enkel nuttig aanwenden in het raam van een aan de

verwerende partij gerichte nieuwe aanvraag om alsnog, op basis van bijkomende bewijselementen, een recht op terugkeer te laten gelden.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat verzoekende partij met haar toelichting geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 19 december 2017 werd aangegeven.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK